

Moschos' 1. Idyl

oversat af S. Meisling

Som et addendum til genudgivelsen af Meislings Anacreontea bringes her et optryk af sammes oversættelse af Moschos' 1. Idyl, Ἔρως δραπέτης. Oversættelsen er gengivet efter: Idylliske Digte af Moschus. Udgivne, oversatte og oplyste ved S. Meisling, Dr. Phil. og Rector. Kiøbenhavn, 1824. Trykt hos Andreas Seidelin, Hof- og Universitets-Bogtrykker.

Den bortløbne Eros

Höit om Eros, den savnede Søn, löd Cypria's Stemme:

“Dersom paa Alfarvei man mödte den vandrende Eros,

“Da er Flygtningen min: Anmelderen faaer en Belønning.

“Lønner derfor er af Cypris et Kys; men hvis du ham bringer,

“Faaer du ei ene et Kys, da, Fremmede! fanger du mere. 5

“Drengen er kjendelig nok, du finder ham selv iblandt tyve.

“Ei han i Huden er hvid, men blank som Ilden; hans Öie

“Funklende skarpt: hans Hjerte er Ondt, men söd er hans Tale.

“Ei med hans Hu samstemme hans Ord: hans Röst er som Honning:

“Naar han opægges til Harm, da vorder han grusom: forförisk 10

“Er han og falsk: et træskeligt Barn, med rædsomme Lege.

“Hovedets Haar er lokket og skjönt, men Panden er trodsig:

“Hænderne ere vel nydeligt smaae, men ramme saa vide,

“Skyde til Acheron ned, og træffe selv Kongen i Hades.

“Nögent er Legemet selv, men varlig han skjuler sin Idræt. 15

“Vinger som Fuglen han har, og flyver fra Een til en Anden,

“Qvinder saavelsom Mænd, og tager sin Bolig i Hjertet.

“Liden er Buen, han har, dog oven paa Buen er Pilen:

“Pilen er liden og kort, men flyver dog lige til Æthren.

“Koggeret har han paa Ryg, saa blank som Guldet, men bittre 20

“Pile han gjemmer deri: selv *mig* han saarede ofte.

“Alting er vildt, ja Alt, dog Fakkelen mere end Alting,

“Som, skjönt liden og svag, har stundom Helios antændt.

“Har du ham fanget, du före ham hid: men bind uden Ynk ham.

“Seer du ham græde, pas ivrigen paa, at ikke du skuffes:

25

“Seer du ham lee, da træk ham afsted; men vil han dig kysse,

“Fly, thi Kysset er ondt: Giftsaft der ligger paa Læben.

“Dersom han siger: ‘Jeg skjænker dig her mine Vaaben’, da rör dem

“Ei; thi Gaven er lumsk: han dypped’ dem alle i Ilden.”

I ‘Anmærkninger til Moschi idylliske Digte’ (s. 66) siger Meisling bl.a. som følger:

“Dette Digt er os bevaret af Stobæus, og læses som Moschi Arbeide i hans Florilegium (Gesner 391.92. Grotii 255.57); ligesom ogsaa M. angives som Forfatteren i den romerske Udgave af Calliergus. Ideen selv er særdeles smuk, og til Sammenligning vil jeg meddele Meleagers vakkre Efterligning heraf, det 91de af hans Smaadigte:

Herved jeg lyser om Eros den Skalk! Han nylig, ret nylig,

Just i Morges forlod på sine Vinger min Seng!

Drengen kan græde saa södt, og sladdre, er hurtig og modig,

Leer saa listig, og har Kogger og Pile paa Ryg.

Om hans Fader jeg veed ei Beskeed; thi hverken vil Æthren,

Heller ei Havet og Jord, sige de avled’ den Skjelm.

Han er forhadt overalt og af hver. I vogte Jer Alle,

At han ei spænder sit Garn, just som vi tale derom.

Ei! see der! i Fælden han er! Ja, tænkte jeg ikke,

Han i Zenophilas Blik fandt sit sædvanlige Skjul.

Herhid hörer ogsaa Meleagers 95de Digt:

Sælges han skal, om han hviled' endog udi Moderens Arme!
Sælges han skal! jeg vil ei længere nære den Skalk:
Han er for listig, har Vinger på Ryg, og kradser med Negle:
Tit under stærkeste Graad brister i Latter han ud.
Dertil han kjender ei Frygt, kan sladdre og bruge sit Öie:
Ja saa vild, at han ei lyder sin Moder endog.
Lumpen i alt – flux sælges han skal – er her ikke en Kjöbsmand,
Som gaaer snart under Seil? Kjöp ham, jeg sælger ham strax.
Dog – han beder – o see dog hans Graad: jeg sælger dig ikke:
Rolig! fra Zenophile skilles vi begge dog ei.”

Videre, på s. 67, tales om, hvorledes grækerne efterlyste bortløbne slaver:

“... saa finde vi, at Hellenerne især brugte Opraabernes Stemme, og kaldtes da saadant et *κήρυγμα*. De som ønske at se den fuldstændige Form af et saadant mundtligt Stikbrev, der i Nöiagtighed synes mig at overtræffe den nyere Tids, finde det hos Lucian i Fugitivi (Oper. Vol. VIII. sect. 27), hvor Mercur lyser efter den forsvundne Cyniker.” Den passage hos Lukian, Meisling her henviser til, er *Drapetai* 27, der lyder således i oversættelse til dansk: “Dersom nogen har set en slave fra Paflagonien, fra barbarerne ved Sinope, med et navn der kommer af ‘gods’, bleg, karseklippet, langskægget, med en vadsæk og en kort slidt kappe, vredladen og uden dannelse, med en hård stemme og uforskammet, lad ham da melde ham; slaven vil selv fastsætte dusøren.”¹

-Thomas Heine Nielsen

1. Jeg takker Sten Ebbesen ikke bare for hjælp med at udlægge denne ikke ganske simple tekst, men også for megen morskab, da vi i fællig oversatte den.